

בערבה תליין על נוקبين עמיין, דלא יכול למשמע ימינה ושמאלא. הכא חד ארחה לעילא דקייק.

(רביעאה) מצחא דלא נהיר, קטוטיתא דעתמא. בר פד רעניא אשגח ביה. (חמשאה) עיניין דחלת גווני, למרתת קמייחו אתחון בחלבא דנהיר. **כתיב** (ישעה לא) עינייך תראינה ירושלים נוה شأنן, וכתיב (ישעה א) צדק יליין בה. נוה شأنן, עתיקא דסתיים, עינך כתיב.

(שניתאה) חוטמא פרצופא דזעירא, לאשתמודעא. פלה שלוחין מתוקדין בנוקבוי. (שביעאה) דרגא עקימה, למשמע טב וביש. **כתיב** (ישעה מב) אני יי' היא שמוי. וכתיב (דברים לב) אני אמית ואחיה. וכתיב (ישעה מו) ואני אשא ואני אסבול. (מלחים ק) הוא עשנו לו אונחנו. (איוב כב) והוא באחדומי ישיבנו. הוא אקרי מאן דסתים ולא שכית, הוא מאן דלא אוזמן לעינא. הוא מאן דלא אקרי בשמא. (ח"א ח"ז).

א' פליל (הוא) ו'. ו' פליל א' ולא פליל ה"ו. (פ"א ח"ז) א' איזיל לאלה. אל"ף איזיל ליו"ד, יו"ד איזיל ליו"ד, דסתים מכל סתימין, דלא מתחברן ביה ו"ד. ווי בד לא נהיר י' בו"ד.

בד אסתלק י' מון ו"ד בחובי עלמא, ערעיתא דכלא אשטכח, על דא כתיב (ויקרא יח) ערות אביך לא תגלה. וכד אסתליך יו"ד מון ה"א, על דא כתיב וערות אמך לא תגלה אמך היא לא תגלה ערותה. אמך היא וקדאי, (משל ב) כי אם לבינה תקרה וגוו'.

פרק א תליתה תשעה תקוניין יקירין אתמסרו לדיקנא כל מה דאתטפר ולא אטגלויה עלאה ויקירא אשטכח. (ויהי) וקה (ס"א דיקנא) גנייה (ס"א יקירה) קרא.

תיקונא קדמאה דדיקנא, נימין על נימין מקמי פתחא דאנני עד רישא דפומא. (תניין) מרישא hei, עד רישא אחרא אשטכח. (תלייה) מתחות תרין נוקבין ארחה מליה דלא אתחזיא. (רביעאה) עלעין אתחפין מהאי גיסא ומהאי גיסא. (חמשאה) בהו אתחזין תפוחין סומקין כוורדא. (שניתאה) בחד חוטא תליין אויכמין פקייפין עד חדוי. (שביעאה) שפונן סומקין כוירדא אתחפנו.

(חמשאה) זעירין נחתין בגרונא, ומחרפיין קדרלא. (תשעה) רברבין וזעירין בגידין (ס"א נחתי) (ס"א נחתי) בשקוולא. באליין אשטכח גיבר ותקיף מאן דאשטכח.

כתיב (מלחים קח) מון הפטאר קראתי יה. תשעה אמר חד עד כל גוים סבבוני, לאשרה ולאגננא עלי. והוציא הארץ דשא עשב מזריע ערע למיניהו

ויען עושה פרי אשר זרעו בו למיינגו. תשעה אלין אתעקרו משמא שלים, ואשתיילו לבר בשמי שלים, דכתיב ויטע יי' אלהים. תקונין דידיקנא בתליסר אשפטבחן איה, זהיא עלאה. תפאה, בתשעה אתחזון. כ"ב אטזון אריגלייפו בגונגייזן (ס"א גוניגו).

על האי, (ס"א על האי פאו רוחו בחלמיה דיקנא) חלמא דאחד דיקנא דבר בש עלאה בידיה, (נ"א או דאושיטו בירה לה ונרע ושלם במריה) שלים במריה. שנאין תהותוי יכנען. כל שבען דיקנא עלאה דנהירא (ס"א תחתה) במתפהה, דעתה רב חדס אקריה, בזעירא חס"ד סתם, כド אצטריך נהירו אנהר ואקרוי רב חדס. (ס"א בירה היא מתרחין דהא בשלם עם מאריה ושנאיו יבען תהותוי ודין הוא בריל דהוא בחלמיה בל שבען אם זכה לאודעה מה היא ריקנא עלאה דהוא נהיר למתפהה ארום עלאה רב חדס אקרוי בזעירא חדס סתם).

בתיב ויאמר אלהים ישרצוי המים שערץ נפש חייה, ככלומר, (נ"א ח"ז י"ה) י"ה אתפסת נהיריו דדא ברא, פלא אתרחשון בזמנא חדא, מים טבאן מים בישן. בגין דאמיר ישרצעו, אתפללו דא ברא. חייה עלאה, חייה תפאה. חייה (ס"ג קע"ח נ"א) טבא. חייה בישא.

ויאמר אלהים נעשה אדם. האדם לא כתיב, אלא אדם סתם, לאפקא אדם דלעילא דאתבעיד בשמא שלים. כド אשטלים דא, אשטלים דא. אשטלים דבר ונוקבא לאשלמא כלא. יהו"ה סטריא דדבר. אלהים סטריא דנוקבא. אתפסת דכו"א, ואתתקן בתקונינו באמא, בפורמה דאמה. מלכין דאתבטלו, הכא אתקיימנו.

динין דכו"א תקיפין ברישא, בסופא נייחין. דנוקבא באיפכא. ויה' קוניתירין דקייטורא בעטפוי שקייעין. י' זעירא בגונואה אשתקבה. אי אתפסמי דינין, בעא עתיקה. אתה חוויא על נוקבא, וקינא דזוקמא אתתקן בגונואה, למעדן מדורא בישא. דכתיב ותהר ותולד את קין. קיא דמדורא דרוחין בישין ועלעוlein וקטפורין.

אתקון ביה בהאי אדם, בתрин, בכלל ופרט, אתפללו בפרט וככל, שוקין ודרועין, ימינה ישמאלא. דא אתפלג בסטרוי אתתקן דבר ונוקבא יה'ו. י' דבר. ה' נוקבא. ו' כתיב זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שם אדם. דיויקנא ופרצוףא דאדם יתיב על קרסייא, וכתיב (חזקאל א) ועל דמות הפסא דמות במראה אדם עליו מלמעלה.

דבר אחר ישרצוי המים, פראים ירחשון. ככלומר, כド מרחשון בשפומיה פתגמי צלחתא, בזוכותא, יבקיות דעתה, ובמיא הוה רחיש נפשא חייה.

ובד בעי בר נש לסתך אלויה למאיריה, ושפומיה מרחשון בהאי גונא מתפקא לעילא,